

Serra conserva l'estil propi

En una positiva evolució estilística respecte d'*Honor de cavalleria*, Serra ha conservat el millor d'aquella experiència: el valor plàstic de les imatges. Essencialment pictòric és tot el trajecte dels Reis, que ocupa la major part del metratge d'*El cant dels ocells*. Aconsegueix un seguit de plans de notable bellesa en què els personatges solen ser figures petites com penjades en espais grans i en els quals conjuga pletòricament una rica polifonia de tonalitats aprofitant la seva fotografia en blanc i negre traient nov partit de les formes dels paisatges d'Islàndia i les Canàries on ho ha filmat. Són seqüències de llarga durada, amb el so esmoreït i entretingudes eficaçment amb el caràcter absurd dels diàlegs i situacions dels tres protagonistes. Les riallades als patis de butaques van ser grans, mentre Lluís Carbó i els Lluís Serrat pare i fill discuteixen sobre si han de pujar un turó o intenten posar-se còmodes per descansar. Serra, reforça la comicitat d'aquests moments amb el muntatge, el qual aporta a l'acció un sorprenent dinamisme i ironitzant sobre el seu propi cinema.

L'estil contemplatiu d'*Honor de cavalleria* se l'ha reservat per a les inacabables escenes d'espera de Josep i Maria; en els quals s'ha permès novament allargar fins a l'extrem un pla nocturn, lumínicament subexposat, en què la foscor gairebé emplena la pantalla. Tanmateix, aquesta calma tediosa deixa l'espectador en l'estat perfecte per compartir l'esclat epifànic de l'Adoració; quan els Tres Reis arriben i les notes d'*El Cant dels Ocells*, interpretat per Pau Casals s'harmonitzen amb la grandesa de la imatge, en un moment d'extraordinari lirisme.

La presentació en roda de premsa

El cant dels ocells, doncs, té tots els ingredients per a satisfer els cada vegada més nombrosos seguidors d'Albert Serra, que pot anotar la data d'avui com una jornada francament positiva en la seva carrera cinematogràfica. Una jornada que ha començat amb una primera projecció i la roda de premsa de presentació del film. "L'he titulada *El cant dels ocells* per la lletra de la cançó popular, que lliga bé amb el tema de la pel·lícula", va declarar Serra. Hi troba la religiositat

dels retaules medievals, i és que l'evocació del romànic a les seves pictòriques imatges va ser un dels punts més aplaudits per crítics i el públic presents a la roda de premsa. "És un cineasta tocat per la gràcia de l'imaginari, molt arrelat a la seva terra i alhora provocatiu, com Dalí", va dir el productor Lluís Miñarro, complaent un Serra que va reconèixer la seva admiració per Dalí, així com per Andy Warhol.

Salvador Montalt
Diari de Girona

<http://www.diaridegirona.cat/seccions/noticia.jsp?pRef=2008052100_9_267006__Cultura-cant-dels-ocells-dAlbert-Serra-causa-furor-cinfil-Canes>

Crítica

Només cal escoltar algunes de les declaracions d'Albert Serra per entendre el personatge que s'ha obstinat a interpretar de cara al públic: el de l'artista maleït que, entre el dadaisme i la protesta un punt esnob, neda contracorrent en l'estèril oceà del cinema espanyol. És un personatge en certa manera hostil que pot eclipsar l'estranya bellesa del seu cinema, tan desconcertant com innocent en la seva provocació. Hem d'estar atents al risc; qui això escriu mai no està segur de si Serra ha fet una pel·lícula de Straub i Huillet sense voler o posant-hi tota la seva força de voluntat, com si fes un producte tan prefabricat com el cinema (espanyol, nord-americà) que tant critica.

El pelegrinatge dels Tres Reis d'Orient

El cas és que *El cant dels ocells*, que no fa res més que explicar-nos el pelegrinatge dels Tres Reis d'Orient cap a Betlem (interpretats, noblesa obliga, per tres actors no professionals: repeteixen Lluís Carbó i Lluís Serrat, el Quixot i el Sancho d'*Honor de cavalleria*, 2006), no triga gaire captar la nostra atenció, i posa les cartes sobre la taula des d'un inici. Som davant d'una operació estilística molt semblant a la d'*Honor de cavalleria*: es tracta, doncs, de despullar el mite, de treure-li la pell per descobrir la seva humanitat. Serra no tria el camí més fàcil per fer-ho, perquè la seva proposta treballa en

dues direccions que poden semblar oposades: si en una seqüència s'atura per escoltar les converses trivials dels Tres Reis d'Orient, en una altra, els observa des de la llunyania, perduts en el paisatge o contemplant les seves dificultats per enfrontar-s'hi. En una seqüència s'apropa a la seva quotidianitat i en la següent es distancia de la seva figura, però, en realitat, es tracta d'una mateixa operació d'abstracció: s'aniquila el mite i se l'empeteix, se l'humanitza mentre el temps passa i l'espai erosiona alhora la llegenda i la mirada de l'espectador.

Cineasta seglar

Si a *L'evangeli segons sant Mateu* (1964) Pasolini, seguint la pista del *Francesco, joglar de Déu* (1950) de Rossellini, va demostrar que era possible fer cinema religiós des del més estricte laïcisme, a *El cant dels ocells* Serra s'afegeix a la llista de cineastes seglars amb aspiracions transcendents en una preciosa seqüència, la trobada dels Tres Reis, la Mare de Déu i el Nen Jesús, resolta en un pla fix, gairebé congelat en el temps, i amb la peça de Pau Casals com a banda sonora, tan fascinant com commovedora. És un pla que sintetitza a la perfecció l'honestat amb què Serra ha abordat un projecte que capitalitza la seva bellesa formal –rodada en blanc i negre i en vídeo d'alta definició, la textura estètica de la pel·lícula és plena de contrastos– sense oblidar-se d'un sentit de l'humor que posa draps calents a la presumpta adscripció del film a la categoria de cinema d'autor de línia dura. El moment en què els Tres Reis discuteixen, estirats en una petita parcel·la de terra, per si tenen suficient espai o no per dormir, és més propi, per entendre'ns, d'una pel·lícula del trio còmic nord-americà dels anys trenta *The Three Stooges* que d'una de Pasolini.

Sergi Sánchez
Time Out-Barcelona

Es demana puntualitat. Es demana als espectadors que desconnectin els telèfons mòbils i qualsevol altre aparell acústic abans de començar la projecció. Grà